

provádění takovýchto jednání. Správně proto soud druhé stolice usoudil, že omezení obchodního zmocnění žalovaného nemohlo míti účinku vůči třetím osobám, a tedy ani vůči žalobkyni, neboť nejenže rozdíl mezi velkými a malými obchody nebyl přesně vymezen, ale i s vedením podobné prodejny bývá obvykle spojeno též oprávnění k samostatnému uzavírání obchodů. Nebylo-li však omezení oprávnění žalovaného k uzavírání obchodů účinné vůči třetím osobám, šlo o závazné obchodní ujednání žalobkyně se Z. železárnami a nemůže to míti významu čl. 55 obch. zák. co do ručení žalovaného.

Čís. 16591.

Jednotlivé zákony o stavebním ruchu jsou samostatné a je proto posuzovati právní poměry z určité státní záruky výhradně podle toho zákona o stavebním ruchu, podle něhož byla záruka poskytnuta.

Jak knihovní věřitel, který poskytl povinnému zápůjčku, tak i Československý stát, který poskytl za ni záruku, jsou oprávněni k rekursu proti usnesení o rozvrhu přebytku výtěžků vnucené správy domu.

Anuity ze zápůjčky zaručené podle § 27 č. 1 zák. o staveb. ruchu č. 45/1922 Sb. z. a n. je při vnucené správě domu zapravovati především, buď přímo z výnosu domu, nebo z přebytků výtěžků vnucené správy, třebaže vnucená správa byla vedena k vymožení jakékoliv jiné pohledávky než státem zaručené.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1937, R II 553/37.)

Srov. rozh. č. 8301 Sb. n. s.

Exekuční soud rozvrhuje přebytky výtěžků vnucené správy realit, zapsaných ve vložkách č. 567, 569 a 570, za správní období od 1. ledna 1936 do 31. prosince 1936, přikázal z jednotlivých vložek částky 1.266 Kč 79 h, 2.091 Kč 62 h a 1.866 Kč 34 h firmě V. jako splátky na její knihovní pohledávku 54.450 Kč 30 h s příslušenstvím, nepřikázav nic Spořitelně v Z. na požadované anuity ze zápůjček zaručených státem podle zákona o stavebním ruchu č. 45/1922 Sb. z. a n. podle prováděcího nařízení č. 191/1921 Sb. z. a n. Rekursní soud k rekursům Československého státu (správy sociální péče) a Spořitelny v Z. přikázal uvedené částky na dlužné anuity stěžovatelce Spořitelně v Z. Důvod y: Závazek z převzaté státní záruky podle § 29 č. 3 zákona č. 45/1922 Sb. z. a n. záleží v tom, že stát zaplatí schodek i s úroky z prodlení až do skutečného zaplacení a s jinými náklady s vymáháním spojenými, bude-li dům vzat do vnucené správy, a nestačí-li jeho výnos, aby byly uhrazeny závazky převzaté dlužníkem podle dlužního úpisu. Nezáleží na tom, vede-li exekuci vnucenou správou nemovitostí, na níž jest zajištěna státem zaručená zápůjčka, věřitel této zápůjčky, či jiný věřitel. Neshledává tudíž rekursní soud správným

názor prvního soudu, že § 29 č. 3 uved. zák. řeší pouze případy nucené správy k vymožení státem zaručené zápůjčky a že se nevztahuje na případy nucené správy jiných věřitelů, jejichž pohledávky nejsou zaručeny státem. Domáhala se tudíž právem stěžovatelka jako věřitelka státem zaručených zápůjček, aby jí byly z přebytků nucené správy uhrazeny dlužné anuity z oněch zápůjček, zajištěných na shora uvedených nemovitostech, byť i vymáhajícím věřitelem byl jiný věřitel než věřitel zaručených zápůjček. Podle §§ 123, 124, odst. 3, ex. ř. náleží stěžovatelce Spořitelně v Z. výtěžek z nucené správy, neboť její pohledávky mají knihovní přednost před pohledávkou firmy V.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu firmy V.

D ů v o d y:

Jde o zápůjčky Spořitelny v Z., zajištěné státní zárukou podle zákona o stavebním ruchu č. 45/1922 a prováděcího nařízení č. 355/1922, jímž byly v podstatě ponechány v platnosti ustanovení vládního nařízení č. 191/1921 Sb. z. a n. Každý jednotlivý ze zákonů o stavebním ruchu jest vybudován samostatně a je proto právní poměry z určité státní záruky posuzovati výhradně podle toho zákona o stavebním ruchu, podle kterého byla záruka poskytnuta, a podle prováděcího nařízení k tomuto zákonu (rozh. č. 8301 Sb. n. s.). Je proto poukaz dovolací stěžovatelky na § 54 zák. č. 65/1936 Sb. z. a n. bez významu.

Nemůže býti pochybnosti o tom, že Spořitelna v Z. jako hypotekární věřitelka, která poskytla povinnému zápůjčky, i Československý stát, který podle zákona o stavebním ruchu č. 45/1922 Sb. z. a n. poskytl za tyto zápůjčky záruku a jemuž jest podle § 61 uved. zák. proti dlužníku vyhrazeno postižní právo, byly oprávněny k rekursu proti usnesení prvního soudu o rozdělení přebytků nucené správy domů povinného, neboť mají právní zájem na tom, aby z těchto přebytků byly podle § 124 č. 3 ex. ř. uhrazeny anuity jejich zápůjček.

Je sice pravda, že podle § 29 č. 1 a 2 zák. č. 45/1922 Sb. z. a n. záleží záruka státu poskytnutá podle § 27 č. 1 uved. zák. v tom, že se stát zavazuje věřiteli i dlužníku, že bude sám zapravovati anuity a jiné v dlužním úpise o zaručené zápůjčce vymíněné platy a že splatí jistinu s příslušenstvím, jak jest v dlužním úpise ustanoveno, nesplatí-li jí dlužník, ač byl upomenut, avšak pro ten případ, že bude dům vzat do nucené správy, jest podle č. 3 téhož zákonného předpisu stanoveno, že stát zaplatí schodek i s úroky z prodlení a náklady s vymáháním spojenými, n e s t a č í - l i v ý n o s d o m u, aby byly uhrazeny závazky převzaté dlužníkem podle dlužního úpisu. Z dotčeného ustanovení jde zřejmě najevo, že v případě nucené správy domů mají býti podle § 120 č. 5 a § 124 č. 3 ex. ř. anuity zápůjčky, zaručené podle § 27 č. 1 zák. č. 45/1922 Sb. z. a n., státem zapravovány především, buď přímo z výnosu domu, nebo z přebytků nucené správy. Proto je také v § 31 II č. 1 d) prováděcího nařízení č. 191/1921 Sb.

z. a n. stanoveno, že věřitel, který poskytl zaručenou zápůjčku, jest povinen uvědomiti ministerstvo sociální péče o povolení vnucené správy proti dlužníkovi. Názor dovolací stěžovatelky a prvního soudu, že se ustanovení § 29 č. 3 zák. č. 45/1922 Sb. z. a n. vztahuje toliko na případ vnucené správy k vymožení státem zaručené zápůjčky a nikoli na případy vnucené správy jiných věřitelů, nemá v uvedeném zákoně opory, ježto zákon v té příčině nijak nerozlišuje. Věřitel zaručené zápůjčky nemůže ani míti zájem na tom, aby splnění povinností dlužním úpisem převzatých vymáhal na dlužníku exekucí, takže zpravidla půjde o vnučenou správu jiných věřitelů (srov. Kubišta, »Zákony o podpoře stavebního ruchu« 1923, I. díl, k § 29 zák. č. 35/1923 Sb. z. a n.).

Čís. 16592.

Záloha, určená podle § 353, odst. 2, ex. ř. k úhradě nákladů spojených s výkonem vynucovaného činu, není součástí nákladů na exekuční řízení podle §§ 74 a 216, odst. 2, ex. ř.

Záleží-li výměnek mimo jiné i v užívání zvláštní výměnkové světnice, k jejímuž zřízení byl povinný již odsouzen a z kteréhožto důvodu byla proti němu vedena exekuce podle § 353 ex. ř., při níž byl výměnkář zmocněn, aby dal onu místnost zřídití na náklady povinného a aby bylo povinnému zároveň uloženo, aby zaplatil určitou částku na náklady, které provedením vzniknou, nelze onu částku přikázati v pořadí zajištěného výměnku jako útraty exekuce.

Vydražitel, který převzal výměnek bez započtení na nejvyšší podání, jest oprávněn k rekursu proti nepřikázání dotčené částky.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1937, R II 441/37.)

Srov. rozh. č. 3523 Sb. n. s.

Exekuční soud rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně vydraženou nemovitost, vyhověl odporu hypotekárních věřitelů proti přikázání 12.000 Kč, přihlášených k rozvrhu výměnkářkou Josefou K. jako pravoplatné náklady spojené se zřízením výměnkářské světnice, a nepřikázal je v pořadí zajištěného výměnku. Důvody: Podle § 216, odst. 1, č. 4 přísluší pořadí knihovního zápisu věcného práva toliko úhradám za věcná břemena, jež vydražitelka převezme na započtení do nejvyššího podání, a podle § 216, odst. 2, ex. ř. mají stejnou přednost s právem na vybírání dávek toliko opětující se dávky, ze smlouvy příslušící, jež nejsou déle tří let před dnem příklepu zadrženy. Ježto v souzeném případě nejde ani o tento, ani o onen případ, musilo býti odporu vyhověno a částka 12.000 Kč nemohla býti přiznána. Rekursní soud potvrdil napadené usnesení. Důvody: Rekursní soud se musil nejprve zabývati otázkou, zda a pokud je přípustný rekurs vydražitelky